

de ord, der bliver sagt, man må også turde drage konsekvensen.

Jeg er nødt til at sige, at regeringens valg var reelt. Skulle vi lade stå til i en uge til, så endnu flere mennesker blev ramt på en fuldstændig urimelig måde, og alligevel være nødt til at gribe ind i næste uge, eller skulle vi gøre det nu med den sikkerhed, at samfundet kunne komme i gang igen på god vis, samtidig med at vi kunne tegne et familiepolitisk og et feriefri-dagsmæssigt perspektiv på en omkostningsmæssigt ansvarlig måde?

Vi valgte det sidste, og jeg er sikker på, at Enhedslisten inderst inde godt ved, at ethvert samfund af dansk model selvfølgelig altid må have et samspil mellem arbejdsmarkedets parter ansvar og en ansvarlig regering. Det svinger lidt, men den danske model, inklusive arbejdsmarkedets parter ansvar og den fri forhandlingsret, er intakt, vil jeg sige til fru Jette Gottlieb. Det vil morgendagen og de efterfølgende dage også vise.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg kan forstå på statsministeren, at han indleder med den klare præmis, at fri forhandlingsret er noget fundamentalt. Hvis man fastholder denne udtalelse og kombinerer den med det, som fru Jette Gottlieb var inde på, nemlig at vi for halvandet år siden oplevede en revision af forligsmandsloven, hvor den daværende arbejdsminister, fru Jytte Andersen, klart udtalte, at nu skulle det faglige demokrati styrkes, nu skulle der være mere råderum til arbejdsmarkedets parter, og nu skulle der være mere magt til dem, der var på arbejdsmarkedet, hvis man fastholder de to præmisser, kan vi altså i dag konstatere, at der ikke længere er noget fagligt demokrati.

Jeg har forstået statsministeren sådan, at der ikke skal anvendes bestemte kriterier for indgreb, men løbende efter forgodtbefindende. Er det konklusionen?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Nej, det er det ikke, kan jeg sige til hr. Søren Kolstrup. Undskyld, jeg siger det, men en lille smule historie: Det er mere end ti år siden, at der sidst var en storkonflikt i dette land. Hvis vi kigger ud i verdenssamfundet og i Europa, kan man se, at man de fleste steder har en helt anden tradition, som jeg ikke synes er særlig sympatisk. Skal vi nu ikke komme ned på jorden.

Revisionen af forligsmandsloven var et udtrykkeligt, enigt ønske fra arbejdsmarkedets parter, og den har intet med denne situation at gøre. Når DA og LO kommer med hinanden og siger: Vi ønsker en ændring af forligsmandsloven, er det traditionen, at vi følger det op. Omvendt: Hvis én af parterne gør det, siger vi, at det kan ikke fungere. Det ligger der i den danske model, og det har intet med den nuværende situation at gøre.

Siden septemberforliget i 1999 har vi haft et af de mest velfungerende arbejdsmarkeder i Europa og i verden med en forligsmandslov, der så bliver revideret undervejs. I langt, langt de fleste situationer kan arbejdsmarkedets parter løfte opgaven, men en gang imellem med godt ti års mellemrum sker det, at det ikke går, at kæden springer af cyklen, og så må vi andre påtage os vores ansvar. Det er det, der er sket nu, og det er der heldigvis et flertal i Folketinget, tror og håber jeg på, der vil være med til.

Tom Behnke (FP):

Jeg kunne forstå på en udtalelse fra statsministeren tidligere i dag, at han ikke forventer, at der bliver yderligere ballade i samfundet, og at det indgreb, som regeringen her har lagt op til, skulle forhindre, at der bliver yderligere ballade. Men sagen er jo, at en række fagforeningsfolk har sendt det klare signal, at hvis regeringen griber ind, vil der for alvor blive ballade. Spørgsmålet er derfor, om statsministeren her kan uddybe, hvorpå han bygger det, at han ikke forventer, at der bliver nogen form for ballade.

Det andet spørgsmål er selvfølgelig, at når der så bliver ballade – det må vi jo forudse, at der gør – hvor hårdt har regeringen så tænkt sig at skride ind for at genoprette ro og orden i samfundet?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg tror ikke, der bliver ballade, det må jeg sige. Vi lever i et moderne samfund med masser af følsomme funktioner, som vi selvfølgelig skal tage hensyn til fortsat kan fungere.

Vi har fundet en model for et indgreb, der tilgodeser de brede lønmodtagergrupper ønske om flere feriedage og mere hensyn til børnefamilierne, en god løsning alt taget i betragtning. Det skulle ikke have været os, der skulle have fundet den, det skulle arbejdsmarkedets parter helst selv have gjort, men slutresultatet er jo et perspektivfyldt budskab til de mange, mange lønmodtagere.